

Arrest

**nr. 162 075 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2015 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 juni 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 juli 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 september 2015.

1.3. Op 22 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 oktober 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Arabier te zijn en de Syrische nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Damascus en woonde daar tot aan uw vertrek uit Syrië. In 2013 viel een groep gewapende mannen uw huis binnen en stalen onder meer uw identiteitskaart en legerboekje. In 2014 studeerde u af aan de technologische universiteit in Damascus. Omwille van de oorlog bent u op 30 september 2014 uit Syrië vertrokken. U kwam op 4 juni 2015 in België aan. Op 8 juni 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart, een legerboekje, een akte van gezinssamenstelling, een akte van burgerlijke staat, een certificaat van de middelbare school, een diploma van de technologische hogeschool/universiteit, een certificaat van de Universiteit van Damascus en een diploma van de Universiteit van Damascus.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U kan immers niet aannemelijk maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Syrië.

Uw algemene geografische kennis over Syrië is zeer beperkt. Hoewel u een uitgebreide kennis toont over de stad Damascus blijkt u nauwelijks enige correcte kennis te hebben over Syrië buiten Damascus. Zo wordt u gevraagd naar de buurlanden van Syrië waarop u Jordanië, Palestina, Turkije en Iran benoemt (CGVS, p. 15). Het feit dat u Iran als buurland van Syrië benoemt doet zeer veel twijfels rijzen. Bovendien laat u het na om Irak, dat toch een zeer lange grens met Syrië heeft te benoemen. Zelfs wanneer u nog tweemaal gevraagd wordt naar andere buurlanden kan u niet op Irak komen. U vermeldt louter opnieuw Jordanië en benoemt nog Libanon (CGVS, p. 15). Pas na een derde poging kan u na een tijdje uiteindelijk Irak benoemen (CGVS, p. 15).

Ook over de provincies van Syrië is uw kennis opvallend beperkt. Zo wordt u gevraagd naar de provincies in het noorden van het land – tegen de Turkse grens zoals u zelf aanhaalt – waarop u Daraa, Hama en Latakia benoemt (CGVS, p. 14 en 15). Daraa is echter een van de meest zuidelijke provincies en ligt vlak onder Damascus. Hama is dan weer eerder centraal gelegen. U wordt dan specifiek gevraagd waar de provincie Daraa ligt maar u plaatst dit naast de provincie Idlib. Het is opvallend dat u geen enkel idee hebt van de ligging van Daraa terwijl dit een naburige stad en provincie van Damascus is. U kan verder ook, zelfs na drie pogingen, niet zeggen welke provincies er tegen Irak liggen (CGVS, p. 15 en 16). U heeft ook geen idee van welke provincies er onder Damascus, in het zuiden van het land, liggen (CGVS, p. 16).

U kan ook geen enkele informatie geven over uw reisweg van Damascus naar Libanon. Wanneer u gevraagd wordt om deze reis in detail te beschrijven antwoordt u naast de vraag en beschrijft u uw reis vanaf Libanon (CGVS, p. 10). De vraag wordt herhaald waarop u zegt geen wijken of steden te kennen en verder ook geen andere informatie meegeeft (CGVS, p. 10).

Het is ook opmerkelijk dat u niet blijkt te weten wat de Koerdische gebieden in Syrië zijn. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt zegt u dat ze geen “vaste plaats” hebben (CGVS, p. 14). U wordt nogmaals gevraagd naar regio's in het land waar de Koerden de meerderheid hebben waarop u vreemd genoeg zegt dat ze misschien vroeger bepaalde regio's bewoonden maar dat ze nu overal zijn (CGVS, p. 14). Een dergelijk gebrek aan kennis met betrekking tot een van de grootste bevolkingsgroepen in Syrië is zeer opvallend, zeker gezien de grote rol die de Koerden en de Koerdische regio spelen in het conflict in Syrië. De Koerdische regio's bevinden zich voornamelijk in de provincies Hassake en Aleppo.

U heeft tevens weinig kennis van officiële feestdagen in Syrië. Gevraagd naar dergelijke feestdagen vermeldt u “16, die van de tishreen-oorlog” (CGVS, p. 17). U denkt dat deze dag in februari valt (CGVS, p. 17). U weet echter niet wat er exact gevierd of herinnerd wordt op die dag (CGVS, p. 18). Uit informatie blijkt dat tishreen het Syrisch Arabische woord voor oktober is en dat op 6 oktober het begin van de Yom-Kippur-oorlog van oktober 1973 tegen Israel wordt herinnerd. Het feit dat u geen idee heeft van de betekenis van het Syrische woord tishreen, dat u deze jaarlijkse feestdag in februari plaatst en

dat u geen idee heeft wat er die dag herinnerd wordt is voor een opgeleide Syriër toch opmerkelijk te noemen, zeker gezien er toch verschillende zaken hiernaar genoemd worden zoals het presidentieel paleis, een stadion in Damascus en een krant. Het is verder opvallend dat wanneer u gevraagd wordt of er een onafhankelijkheidsdag wordt gevierd in Syrië u geen antwoord kan geven (CGVS, p. 18). Wanneer de vraag herhaald wordt zegt u van wel maar dat u zich niet herinnert wanneer die dag valt (CGVS, p. 18). De onafhankelijkheidsdag in Syrië, ook Evacuation Day genoemd, is een jaarlijkse nationale feestdag die op 17 april valt.

U blijkt verder ook niet te weten hoe de vrouw van president Assad heet (CGVS, p. 22). Uit informatie blijkt dat Asma Al Assad nochtans onderdeel uitmaakt van de propaganda voor het regime.

U blijkt ook niet correct te weten hoelang de militaire dienst is in Syrië. U zegt dat deze negen maanden is (CGVS, p. 17). Uit informatie blijkt echter dat de militaire dienst in maart 2011 op achttien maanden werd gesteld. Zeker gezien u beweert dat uw broer zijn legerdienst al gedaan zou hebben en u uw legerdienst nog zou moeten doen terwijl Syrië zich in een staat van burgeroorlog bevindt is het vreemd dat u hier geen correcte kennis over heeft.

Ook over het huidige conflict blijkt u weinig kennis te hebben. Zo wordt u gevraagd in welke Syrische provincie Islamitische Staat een groot deel van het grondgebied onder controle heeft waarop u antwoordt niet te weten in welke provincie of stad zij actief zijn en hier louter aan kan toevoegen dat zij overal zijn (CGVS, p. 21). Het is reeds lange tijd wereldnieuws dat de stad Raqqah in de provincie Raqqah de hoofdstad is van de zelfverklaarde Islamitische Staat. U kan ook geen enkele informatie over Jabat Al Nusra, een aan Al-Qaeda gelinkte groepering in Syrië, geven (CGVS, p. 23). Zelfs wanneer u expliciet gevraagd wordt of zij gelinkt zijn aan een buitenlandse groepering blijkt u hier niets over te kunnen zeggen (CGVS, p. 23). Dat u van deze zaken in het geheel niet op de hoogte bent wijst op een zeer beperkte affiniteit met Syrië.

U wordt voorts gevraagd naar Syrische gewapende milities die aan de kant van de regering vechten in de oorlog waarop vreemd genoeg zegt dat het regime alleen maar gesteund wordt door Hezbollah en Iran en dat er niemand anders het overheidsleger helpt (CGVS, p. 20). Dit is opvallend. Sinds het begin van het conflict wordt het leger gesteund door de Shabiha-militie. Deze militia bestaat uit grotendeels criminele netwerken die loyaal zijn aan het regime. Zij zijn verantwoordelijk voor talloze misdaden en wreedheden tegen burgers, ook in Damascus. Naast de Shabiha strijden ook de "Popular Committees" – in het Arabisch ook Lijan Shabiya genoemd – aan de zijde van het regime. U wordt er op gewezen dat er wel degelijk milities meevechten met het regime waarop u dan eerst vreemd genoeg vraagt of hiermee Jabat Al Nusra wordt bedoeld, waarna u dan zegt dat er ook de Popular Committees (Lijan Shabiya) zijn maar dat deze onderdeel van het leger zijn. Het feit dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan van de beruchte Shabiha-militie doet verdere twijfels rijzen.

Verder zijn uw verklaringen over hoe u het land verliet niet aannemelijk. U verklaart legaal het land te hebben verlaten (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt te vertellen over mogelijke problemen aan de grens, gezien u uw legerdienst nog niet gedaan heeft, kan u louter meegeven dat het vlot ging en dat uw uitstel voor de legerdienst nog enkele maanden geldig was (CGVS, p. 10). Dergelijke oppervlakkige verklaringen zijn weinig overtuigend. Wanneer u gevraagd wordt om uit te leggen hoe u zomaar het land wist te verlaten zonder dat u uw legerdienst had gedaan kan u louter zeggen dat, zolang het uitstel niet is verstreken, men het land kan verlaten (CGVS, p. 13). Bovendien legt u volstrekt tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet uw legerboekje bijhad aan de grens om dit te tonen aan de overheidsambtenaren. Eerst zegt u dat u uw legerboekje niet had meegenomen op uw reis omdat u het niet wilde kwijtspelen (CGVS, p. 8). Wanneer u er later mee geconfronteerd wordt dat u zonder legerboekje niet kon aantonen aan de overheidsambtenaren aan de grens dat u uitstel had voor uw legerdienst zegt u dat het gewoon in hun systeem staat (CGVS, p. 11). U wordt er dan mee geconfronteerd dat men het legerboekje ten allen tijde bij dient te hebben, zeker voor dit soort gelegenheden, waarop u dan antwoordt dat u "een papiertje" had om uw uitstel aan te tonen (CGVS, p. 11 en 12). Dit is niet aannemelijk, zeker gezien de melding op het militair boekje zelf dat u dit ten allen tijde bij dient te hebben. U wordt vervolgens met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen geconfronteerd waarop plots zegt dat u het legerboekje wel bij had aan de grens (CGVS, p. 12). Dergelijke verklaringen over hoe u uw land legaal wist te verlaten zijn niet aannemelijk.

Bovendien roept de informatie in uw militair boekje ernstige vragen op. Zo zegt u dat u uitstel kreeg voor de militaire dienst vanwege uw studies en dat u nog tot maart 2015 uitstel had wanneer u in september 2014 de grens overstak naar Libanon (CGVS, p. 11-13). In het militair boekje kan uitstel worden

teruggevonden omwille van studieredenen voor de academiejaren 2012-2013 en 2013-2014. Echter wat betreft het uitstel voor het moment dat u vertrok en waarvan u zegt dat het geldig was tot maart 2015 kan niets worden teruggevonden. Er kan wel nog een uitstel worden teruggevonden dat werd geregistreerd in juli 2015 en dat geldig is tot maart 2016. Dit uitstel heeft echter niets te maken met uw studies maar blijkt vreemd genoeg te zijn vanwege uw verblijf in Beiroet, Libanon, waar dit uitstel dan ook is aangevraagd. Bovendien staat in het militair boekje vermeld dat u een waarborg betaalde in 2013 om naar het buitenland te kunnen reizen. Tijdens het gehoor blijkt echter dat u geen idee heeft van deze regeling om Syrië te verlaten. Bovendien zou u Syrië voor uw vertrek in september 2014 nooit eerder hebben verlaten (CGVS, p. 11). Het feit dat de informatie in uw militair boekje niet overeenkomt met uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS doet ernstig twifelen aan de authenticiteit van dit document.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u niet aannemelijk kan maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Syrië waardoor u evenmin kan aantonen uw land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit informatie blijkt dat Syrische identiteitsdocumenten valselijk verkregen kunnen worden. Gezien uw significante gebrek aan algemene kennis over Syrië kunnen dergelijke documenten op zich dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde Syrische nationaliteit herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de zorgvuldigheidsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zo werpt hij op dat hij ten tijde van het interview zeer zenuwachtig was en hierdoor niet normaal kon nadenken, net omdat er zoveel op het spel staat. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij zijn hele leven in Damascus woonde, geen enkele reis ondernam en ook binnen Syrië nooit gereisd heeft daar hij hiervoor hij de financiële middelen niet had. Waar hem wordt verweten dat hij weinig kennis over het huidige conflict blijkt te hebben, voert verzoeker aan dat hij zich steeds afzijdig heeft trachten te houden bij het huidige conflict en verloop ervan en dat hij tevens de raad meekreeg van lotgenoten om niet al te veel details te geven over het conflict aangezien er blijkbaar een vrees leeft dat deze informatie zou kunnen doorgegeven worden aan de Syrische overheid.

Verzoeker legt thans een fotokopie van zijn paspoort voor, hetgeen hij ten tijde van het interview niet in zijn bezit had, en hetgeen het verloop van zijn reisweg kan staven. Op pagina 8 kan immers vastgesteld worden dat hij op 28 maart 2015 Libanon binnenkwam en op 29 maart 2015 Turkije binnenkwam (stuk 2). Daarnaast legt verzoeker een vertaling van zijn geboorteakte voor waaruit blijkt dat hij geboren werd in Syrië (stuk 3).

Volgens verzoeker is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig geweest in zijn besluitvorming en werd de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd. Het onzorgvuldige bestuur staat bovendien duidelijk vast doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in gebreke is gebleven waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen betreffende zijn vluchtverhaal, aldus nog verzoeker. Hij voegt hieraan toe dat de bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende situatie waarin hij zich bevindt en hij meent dan ook dat niet alle relevante feitelijke gegevens in aanmerking werden genomen om tot een juiste beslissing te komen. Minstens had de commissaris-generaal hiernaar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland, en dient het Commissariaat-generaal aan te tonen waarom de voorgelegde documenten niet volstaan teneinde zijn geboorteplaats

en woonplaats voor zijn vlucht aan te tonen. Tot slot betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing niet in proportie staat met de hierdoor aan hem berokkende nadelen. Hij zal immers ernstige schade lijden en bij een gedwongen terugkeer naar Syrië mogelijk doelwit worden van gewelddadige acties. Verzoeker acht de kans dan ook zeer reëel dat hij wel degelijk gevaar loopt bij een terugkeer naar Syrië.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van twee pagina's van verzoekers paspoort, een vertaling in het Frans van verzoekers geboorteakte.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Syrië. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekers algemene geografische kennis over Syrië zeer beperkt is en hij nauwelijks enige correcte kennis blijkt te hebben over Syrië buiten Damascus, (ii) hij geen enkele informatie kan geven over zijn reisweg van Damascus naar Libanon, (iii) hij niet blijkt te weten wat de Koerdische gebieden in Syrië zijn, hetgeen zeker gezien de grote rol die de Koerden en de Koerdische regio spelen in het conflict in Syrië zeer opvallend is, (iv) hij tevens weinig kennis heeft van officiële feestdagen in Syrië, (v) hij verder ook niet blijkt te weten hoe de vrouw van president Assad heet, terwijl Asma Al Assad nochtans onderdeel uitmaakt van de propaganda voor het regime, (vi) hij niet correct blijkt te weten hoelang de militaire dienst is in Syrië, (vii) hij ook over het huidige conflict weinig kennis blijkt te hebben, (viii) zijn verklaringen over hoe hij legaal het land heeft kunnen verlaten zonder dat hij zijn legerdienst had gedaan niet aannemelijk zijn en hij bovendien volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet zijn legerboekje bijhad aan de grens om dit te tonen aan de overheidsambtenaren, (ix) de informatie in zijn militair boekje niet overeenkomt met zijn verklaringen, hetgeen ernstig doet twifelen aan de authenticiteit van dit document en (x) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Syrische identiteitsdocumenten valselijk verkregen kunnen worden zodat de overige door hem neergelegde documenten op zich de geloofwaardigheid van zijn beweerde Syrische nationaliteit niet kunnen herstellen.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 oktober 2015 (CG nr. 1514788), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het*

land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.5. *In casu* dient na de lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Syrië en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

2.5.1. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst correct vastgesteld dat (i) verzoekers algemene geografische kennis over Syrië zeer beperkt is en hij nauwelijks enige correcte kennis blijkt te hebben over Syrië buiten Damascus, (ii) hij geen enkele informatie kan geven over zijn reisweg van Damascus naar Libanon en (iii) hij niet blijkt te weten wat de Koerdische gebieden in Syrië zijn, hetgeen zeker gezien de grote rol die de Koerden en de Koerdische regio spelen in het conflict in Syrië zeer opvallend is. Waar verzoeker deze lacunes in zijn kennis tracht te vergoelijken, stellende dat hij ten tijde van het interview zeer zenuwachtig was en hierdoor niet normaal kon nadenken, net omdat er zoveel op het spel staat, en dat hij zijn hele leven in Damascus woonde, geen enkele reis ondernam en ook binnen Syrië nooit gereisd heeft daar hij hiervoor de financiële middelen niet had, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad wijst er in dit verband op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt. *In casu* is er evenwel geen gegeven voorhanden dat verzoeker tijdens het gehoor dermate zenuwachtig zou zijn geweest waardoor hij moeilijkheden zou gehad hebben om zich bepaalde feiten correct te herinneren. Integendeel dient te worden vastgesteld dat hij tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijkens zijn verklaringen hoger onderwijs heeft genoten zodat hij zijn gebrekkige kennis over zijn beweerde land van herkomst allerminst kan verschonen door de stelling dat hij nooit gereisd heeft.

2.5.2. Dat verzoeker ook over het huidige conflict weinig kennis blijkt te hebben, tracht hij vooreerst te verklaren door het feit dat hij zich steeds afzijdig heeft trachten te houden, wat andermaal geen ernstig verweer kan worden geacht. Dat men persoonlijk niet betrokken is bij het conflict, neemt immers niet weg dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat élke Syriër hier dagelijks mee geconfronteerd wordt. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“(…) Zo wordt u gevraagd in welke Syrische provincie Islamitische Staat een groot deel van het grondgebied onder controle heeft waarop u antwoordt niet te weten in welke provincie of stad zij actief zijn en hier louter aan kan toevoegen dat zij overal zijn (CGVS, p. 21). Het is reeds lange tijd wereldnieuws dat de stad Raqqah in de provincie Raqqah de hoofdstad is van de zelfverklaarde Islamitische Staat. U kan ook geen enkele informatie over Jabat Al Nusra, een aan Al-Qaeda gelinkte groepering in Syrië, geven (CGVS, p. 23). Zelfs wanneer u expliciet gevraagd wordt of zij gelinkt zijn aan een buitenlandse groepering blijkt u hier niets over te kunnen zeggen (CGVS, p. 23). Dat u van deze zaken in het geheel niet op de hoogte bent wijst op een zeer beperkte affiniteit met Syrië.*

U wordt voorts gevraagd naar Syrische gewapende milities die aan de kant van de regering vechten in de oorlog waarop vreemd genoeg zegt dat het regime alleen maar gesteund wordt door Hezbollah en Iran en dat er niemand anders het overheidsleger helpt (CGVS, p. 20). Dit is opvallend. Sinds het begin van het conflict wordt het leger gesteund door de Shabiha-militie. Deze militia bestaat uit grotendeels criminele netwerken die loyaal zijn aan het regime. Zij zijn verantwoordelijk voor talloze misdaden en wreedheden tegen burgers, ook in Damascus. Naast de Shabiha strijden ook de “Popular Committees” – in het Arabisch ook Lijan Shabiya genoemd – aan de zijde van het regime. U wordt er op gewezen dat er wel degelijk milities meevechten met het regime waarop u dan eerst vreemd genoeg vraagt of hiermee Jabat Al Nusra wordt bedoeld, waarna u dan zegt dat er ook de Popular Committees (Lijan Shabiya) zijn maar dat deze onderdeel van het leger zijn. Het feit dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan van de beruchte Shabiha-militie doet verdere twijfels rijzen.” In zoverre verzoeker te dezen nog opwerpt dat hij tevens de raad meekreeg van lotgenoten om niet al te veel details te geven over het conflict aangezien er blijkbaar een vrees leeft dat deze informatie zou kunnen doorgegeven worden aan de Syrische overheid, wijst de Raad erop dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden en dat de behandeling van een asielaanvraag bovendien geschiedt in alle vertrouwen. Dat verzoeker angst zou hebben gehad kan dan ook geen reden zijn om voormelde informatie, waarvan overigens niet kan worden ingezien hoe dit nuttige informatie voor de Syrische overheid zou kunnen zijn, niet te verschaffen.

2.5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat (i) hij tevens weinig kennis heeft van officiële

feestdagen in Syrië, (ii) hij verder ook niet blijkt te weten hoe de vrouw van president Assad heet, terwijl Asma Al Assad nochtans onderdeel uitmaakt van de propaganda voor het regime, (iii) hij niet correct blijkt te weten hoelang de militaire dienst is in Syrië, (iv) zijn verklaringen over hoe hij legaal het land heeft kunnen verlaten zonder dat hij zijn legerdienst had gedaan niet aannemelijk zijn en hij bovendien volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet zijn legerboekje bijhad aan de grens om dit te tonen aan de overheidsambtenaren en (v) de informatie in zijn militair boekje niet overeenkomt met zijn verklaringen, hetgeen ernstig doet twifelen aan de authenticiteit van dit document. De motieven dienaangaande, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.4. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Syrië waardoor hij evenmin aantoonbaar dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

2.6. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid betreffende zijn beweerde Syrische nationaliteit kunnen herstellen.

Wat betreft zijn identiteitskaart en paspoort, waarvan verzoeker overigens slechts de fotokopie van een paar pagina's neerlegt, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat sinds de oorlog in Syrië duizenden lege paspoorten en de printers van het Assad-regime in handen van Soennitische rebellen zijn, die de paspoorten verkopen aan iedereen die daarvoor wil betalen. Ook valse rijbewijzen en identiteitskaarten zijn makkelijk verkrijgbaar. Gelet op deze informatie en mede gelet op verzoekers significante gebrek aan algemene kennis over Syrië, kunnen de door hem voorgelegde identiteitsdocumenten niet worden weerhouden als afdoende bewijs van zijn Syrische nationaliteit en afkomst. De vermeldingen op pagina 8 van het paspoort doen bovendien geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om ook maar enige nuttige informatie te verschaffen over zijn reisweg van Damascus naar Libanon, hetgeen onaanvaardbaar is voor een geschoolde jongeman die persoonlijk de reis zou hebben ondernomen.

De vaststelling dat de door verzoeker voorgelegde documenten afgeleverd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken (akte van gezinssamenstelling en akte van burgerlijke staat), door het Ministerie van Onderwijs (certificaat van de middelbare school) en door de Universiteit van Damascus, alsook de vertalingen van deze stukken, stempels van het Ministerie van Buitenlandse Zaken bevatten doet naar het oordeel van de Raad ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van deze stukken. Verzoekers uitleg tijdens het gehoor "*Als je iets wil legaliseren moet je stempel hebben van buitenlandse zaken*" (administratief dossier, stuk 9, p. 8) kan in dit verband niet overtuigen. Er kan immers niet worden ingezien waarom originele documenten, afgeleverd door een officiële instantie door het Ministerie van Buitenlandse Zaken gelegaliseerd zouden moeten worden, laat staan dat dit voor de vertalingen van de stukken in kwestie het geval zou zijn.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker nog een vertaling van zijn geboorteakte. Het hoeft geen betoog dat aan deze loutere vertaling, waarbij het vertaalde stuk in kwestie zelf niet wordt voorgelegd, niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend.

Wat betreft het legerboekje kan worden verwezen naar hetgeen uiteengezet onder punt 2.5.3.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.7. Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in gebreke is gebleven om waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen betreffende zijn vluchtverhaal, benadrukt de Raad dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen zodat zijn asielaanvraag had kunnen vervolledigd worden. Voorts laat verzoeker na *in concreto* te verduidelijken met welke relevante feitelijke gegevens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing zodat hij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aantoonde.

In de mate verzoeker nog aanhaalt dat de bestreden beslissing niet in proportie staat met de hierdoor aan hem berokkende nadelen, benadrukt de Raad dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is slechts gemachtigd een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS